

○ คำสั่ง

ผนวก จ

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๔๔๔/๒๕๔๘

คำสั่งที่ ๕๑๗/๒๕๔๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๘ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ระหว่าง { นายการุญ เลี้ยวศรีสุข ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๘๔๔/๒๕๔๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สังกัดภาควิชาทันตกรรมโรงพยาบาล คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ร้องเรียนต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน กรณีการจัดซื้อยูนิตทำฟันพร้อมอุปกรณ์ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีงบประมาณ ๒๕๓๖ จำนวน ๓๓ ชุด ในวงเงินประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ชอบด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกถอดออกจากตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาทันตกรรมโรงพยาบาล

ตามคำสั่งสภามหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๑๗/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือ ที่ ดพ ๐๐๓๐/๒๐ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ แจ้งผลการตรวจสอบให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อดำเนินการทางวินัยกับผู้เกี่ยวข้อง และหาตัวผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายแก่ทางราชการ ต่อมา มหาวิทยาลัยมหิดลมีหนังสือ ที่ ทม ๐๘๐๑/๕๔๓๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๕ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีหลังจากนั้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือ ส่วนที่ ๓๓๓/๑๕๕ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่ามหาวิทยาลัยมหิดลได้ตรวจสอบเรื่องราวเรียนตามความเห็นของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินแล้วไม่พบว่ามีกรกระทำที่เป็นมูลกรณีเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยทั้งไม่ปรากฏว่าได้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการในอันที่จะต้องดำเนินการเพื่อหาผู้รับผิดชอบชดใช้ทางแพ่งแก่ทางราชการ แต่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมีความเห็นยืนยันความเห็นเดิมให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องต่อสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการเรื่องอยู่ในระหว่างดำเนินการ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ มีมติเห็นควรยุติเรื่องกรณีการจัดซื้อยูนิตทำฟัน พร้อมอุปกรณ์ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพราะเห็นว่าคำชี้แจงของมหาวิทยาลัยมหิดลตามหนังสือ ที่ ทม ๐๘๐๑/๕๔๓๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๕ มีเหตุผลรับฟังได้ และคณะกรรมการตรวจรับพัสดุได้ทำการตรวจรับยูนิตทำฟันและอุปกรณ์ถูกต้องตามสัญญาแล้ว ทั้งที่ข้อเท็จจริงสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือแจ้งให้มหาวิทยาลัยมหิดลดำเนินการทางวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้องตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งอธิการบดีจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน แต่อธิการบดีกลับโต้แย้งหนังสือของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินดังกล่าว โดยมีได้มีการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน อีกทั้งได้มีการใช้พยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๖ ทักท้วงไปแล้ว มติของผู้ถูกฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ ดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากข้อบังคับสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยการสืบสวน พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๔๕ กำหนดว่ากรณีหน่วยรับตรวจ (มหาวิทยาลัยมหิดล) มีข้อโต้แย้ง ซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินไม่เห็นด้วยกับข้อโต้แย้งและยืนยันความเห็นเดิม แต่หน่วยตรวจรับไม่ดำเนินการ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจะต้องดำเนินการตามที่เห็นสมควร เพื่อยุติงานต่อสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และคณะรัฐมนตรี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติให้ยุติ

/เรื่องร้องเรียน...

เรื่องร้องเรียนดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกห่มนินเกลียดชัง กรณีทำการร้องเรียนในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง อันจะเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเคยมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเพื่อขอให้บทหนักมติของผู้ถูกฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ ดังกล่าว และมีหนังสือติดตามผลการดำเนินการลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังเพิกเฉย

ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกถอนหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินที่ ทผ ๐๐๑๗/๑๕๔๑ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ และดำเนินการแจ้งยืนยันความเห็นให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้อง กรณีการจัดซื้อยูนิตทำพื้นพร้อมอุปกรณ์ จำนวน ๓๓ ชุด ในวงเงินประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี ๒๕๓๖ ต่อสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ตามมาตรา ๔๔ วรรคท้าย (ที่ถูกต้อง วรรคสาม) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๘ ให้อยู่คดีเรื่องผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกรณีการจัดซื้อยูนิตทำพื้นพร้อมอุปกรณ์ดังกล่าว เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะใช้ดุลพินิจอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีมีมติประการใดก็เป็นข้อโต้แย้งระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะได้รับความเดือดร้อนเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากมติของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวที่จะมีสิทธิฟ้องคดีปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการแจ้งความเห็นให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้เกี่ยวข้อง ตามมาตรา ๔๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งนั้น เห็นว่า ก่อนฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีในข้อหาเดียวกันนี้ ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๐/๒๕๔๘ ของศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๒๓๒/๒๕๔๘ ชี้ขาดคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่แจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีให้กระทรวงเจ้าสังกัดของมหาวิทยาลัยมหิดลดำเนินการ

/ทางวินัย...

ทางวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้องกรณีจัดซื้อยูนิตทำฟันและอุปกรณ์ ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายแต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องในประเด็นเดียวกันในคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นอีก จึงเป็นกรณีฟ้องซ้ำต้องห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลนั้นอันเกี่ยวกับคดีหรือประเด็นที่ศาลได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดแล้ว ตามข้อ ๙๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าร้องเรียนต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เพื่อให้ตรวจสอบเรื่องยูนิตทำฟันที่บริษัทผู้ขายส่งมอบอุปกรณ์ไม่ครบถ้วน แต่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินไม่ดำเนินการตรวจสอบ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องถูกถอดถอนจากตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาฯ ต่อมา ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินได้มีหนังสือ ที่ คผ ๐๐๐๔/๑๕๕ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีว่า มหาวิทยาลัยมหิดลมีหนังสือโต้แย้ง แต่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินมีความเห็นยืนยันความเห็นเดิมให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้เกี่ยวข้อง อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือตำหนิผู้ฟ้องคดีกรณีทำหนังสือรายงานอันเป็นเท็จ และได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ความเดือดร้อนเสียหายที่เกิดต่อผู้ฟ้องคดี คือ ผู้ฟ้องคดีถูกลดขั้นเงินเดือนที่ผู้บังคับบัญชาระดับต้นได้พิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ซึ่งน่าจะเป็นผลจากการที่ถูกอธิการบดีมีหนังสือตำหนิดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติตามหนังสือ ที่ คผ ๐๐๑๗/๑๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๘ ให้อายุติเรื่องการตรวจสอบกรณีการจัดซื้อยูนิตทำฟัน โดยเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ จึงเป็นการกระทำที่เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีเดือดร้อนเสียหายอันอาจจะทำให้อนาคตการรับราชการของผู้ฟ้องคดีต้องสิ้นสุดลงโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้และข้อเท็จจริงที่ศาลได้ฟังผิดพลาดและมีข้อบกพร่องที่อ้างถึงหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ส่วนที่สุด ที่ คผ ๐๐๑๗/๕๕ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ตามคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา นั้น ข้อเท็จจริงแล้วเป็นหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ส่วนที่สุด ที่ คผ ๐๐๐๔/๑๕๕ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ อันเป็นต้นเหตุที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีเดือดร้อนหรือเสียหาย ถูกดูหมิ่น

สำหรับกรณีที่ศาลอ้างข้อเท็จจริงจากคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๓๒/๒๕๕๘ ว่าเป็นกรณีฟ้องซ้ำนั้น คำสั่งดังกล่าวเป็นการฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีในข้อหาตามมาตรา ๙

/วรรคหนึ่ง...

วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีละเลยไม่ดำเนินการตามหนังสือ ที่ ดผ ๐๐๐๔/๑๕๙ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ ส่วนในการฟ้องคดีครั้งนี้เป็นการฟ้องข้อหาตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีมีมติให้ยุติเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียน โดยใช้ดุลพินิจมิชอบ จึงไม่เป็นกรณีฟ้องซ้ำ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดี เพิกถอนหนังสือ ที่ ดผ ๐๐๑๗/๑๕๘๑ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ และดำเนินการตามที่ ได้มีหนังสือแจ้งต่อผู้ฟ้องคดี เพื่อผู้ฟ้องคดีจะใช้เป็นหลักฐานในการชี้แจงต่อมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้ยุติเรื่องการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ หรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาผลการตรวจสอบกรณีการจัดซื้อยูนิตทำฟัน และอุปกรณ์ของคณะทันตแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีงบประมาณ ๒๕๓๖ ว่า ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีมติคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๔ ว่าเห็นควรยุติเรื่อง เนื่องจากการตรวจรับพัสดุถูกต้องตามสัญญาแล้ว จึงเห็นว่าคำสั่งชี้แจงของอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลมีเหตุผลรับฟังได้ตามหนังสือ ที่ ดผ ๐๐๑๗/๑๕๘๑ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ นั้น มติดังกล่าวนี้มีผลกระทบต่อหน่วยรับตรวจ ซึ่งในกรณีนี้ก็คือ มหาวิทยาลัยมหิดลมิใช่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งความเดือดร้อนหรือเสียหาย ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้าง เช่น การถูกถอดถอนจากตำแหน่งหัวหน้าภาควิชา การถูก ลดขั้นเงินเดือน การถูกดูหมิ่น และความเดือดร้อนหรือเสียหายอันอาจจะทำให้องค์ก การรับราชการของผู้ฟ้องคดีต้องสิ้นสุดลง ก็มีอาจกล่าวได้ว่าเป็นผลกระทบโดยตรงจากมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว และเป็นเรื่อง que ผู้ฟ้องคดีคาดหมายเอง ซึ่งห่างไกลกว่าเหตุมาก ดังนั้น จึงยังไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อน หรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการแจ้งความเห็น ให้มีการดำเนินการทางวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้องนั้น โดยที่กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้อง ต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๑๖/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๑๐/๒๕๔๘

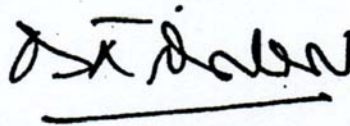

/ปรากฏว่า...

ปรากฏว่าศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องดังกล่าวไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องนั้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคำร้องที่ ๕๔/๒๕๔๘ ต่อมาในระหว่างที่ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคำร้องที่ ๕๔/๒๕๔๘ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้นำประเด็นเช่นเดียวกันมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีนี้อีก จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีที่เกี่ยวข้องเช่นเดียวกันกับคดีก่อนต่อศาลเดียวกัน ซึ่งเป็นการฟ้องซ้อนต้องห้ามมิให้ศาลรับไว้พิจารณาตามข้อ ๓๖ (๑) แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายธงชัย ลำดับวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายจรัญ หัตถกรรม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายเกษม คมสัถยธรรม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชาญชัย แสงศักดิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายปรีชา ขวลิศธารัง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

